

เลออน เพื่อนรักแห่งรุ่งอรุณ

โมโมโกะ โยชิดะ เขียน
กัญญ์ฤชา กฤษกรชาญา แปล

อีกไม่กี่คำคืนที่ต้องฝัน
ก็จะถึงรุ่งอรุณแห่งฤดูใบไม้ผลิอันสดใสแล้ว

page

เลออน เพื่อนรักแห่งรุ่งอรุณ 夜明けをつれてくる犬

โมโมโกะ โยชิดะ

เขียน

กัญญ์ฤชา กฤษกรชาญา

แปล

พอกินไปพลางอ่านหนังสือหรือการ์ตูน

แม่จะเตือนว่า “มารยาทไม่ดีเลยนะ เลือกเอาสักอย่างสิว่าจะอ่านหรือจะกิน”

-โมโมโกะ โยชิดะ

การอ่านดีจากรากเหง้าชีวิต

เลออน เพื่อนรักแห่งรุ่งอรุณ
夜明けをつれてくる犬

page

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Page Publishing

Yoake wo Tsuretekuru Inu © 2021 Momoko Yoshida. All rights reserved.
First published in Japan in 2021 by Kodansha Ltd., Tokyo.
Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7728-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณนวิ • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สกุล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวลิ้น • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ ลีนแต่ • ออกแบบรูปเล่ม นวพรรษ เอื้อพิทยากร
คอมพิวเตอร์ มณีนันท์ • พิสูจน์อักษร ส่องนา ภัคทวีชัย, ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล

คำนำสำนักพิมพ์

มนุษย์มีความสามารถอย่างหนึ่งที่เหนือกว่าสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ทุกชนิดบนโลก นั่นก็คือความสามารถในการสื่อสารด้วยคำพูด แต่ถึงอย่างนั้น มนุษย์ด้วยกันเองกลับมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งเพราะความไม่เข้าใจอยู่บ่อยๆ หลายครั้งคำพูดถูกบิดเบือนในความคิดผู้ฟังจนก่อให้เกิดเป็นความบาดหมาง ทั้งที่พูดคุยสื่อสารกันได้แท้ๆ แต่สิ่งที่บอกออกไปกับสิ่งที่คิดก็อาจจะไม่ตรงกัน เพราะสื่อสารด้วยปาก ไม่ใช่หัวใจ

มิชากิจงคือผู้ที่เหมือนจะไม่มีความสามารถพิเศษนี้ของมนุษย์ เพราะเธอพูดไม่ได้ตั้งใจ ทุกครั้งที่เธออยากบอกอะไรบางอย่างเสียงจะติดอยู่ในลำคอเหมือนมีลูกแก้วใสๆ กั้นอยู่ ดังนั้นจึงไม่มีใครเข้าใจความคิดของเธอเลย ยกเว้นเพียงเลออน หมาสุดที่รักที่เปรียบดั่งพี่ชายซึ่งสัมผัสได้ทุกครั้งที่เธอทุกข์ และคอยปลอบโยนทุกครั้งที่เธอเสียใจ

แต่แน่นอนว่ามีพบก็ต้องมีจาก เมื่อหมาสุดที่รักตายจากไป เธอจึงต้องคว้งคว้างอยู่ในโลกที่ไร้คนเข้าใจเพียงลำพัง

อยากพูดคุย แต่ทำไม่ได้

มีคำพูดมากมายติดค้างอยู่ในใจ แต่ก็ไร้คนรับฟัง

ขนาดมนุษย์ที่สื่อสารกันด้วยคำพูดได้ยังมีเรื่องที่ไม่เข้าใจกันมากมาย แล้วเธอที่พูดคุยสื่อสารไม่ได้จะโดดเดี่ยวเพียงใด

ก็รู้ว่าในโลกที่กว้างใหญ่ใบนี้จะมีใครเข้าใจเธอเหมือน
เลออนอีกหรือไม่

ขอบคุณ page

คำนำผู้แปล

ผลงานครั้งนี้ของอาจารย์โมโมโกะ โยชิตะ เรื่อง เลออน เพื่อนรักแห่งรุ่งอรุณ เป็นเรื่องราวที่บอกเล่าถึง “มิซากิ” เด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่ถูกสูญเสียมาที่รักมากไป โดยหมาตัวนั้นมักเป็นที่พึ่งให้กับเด็กหญิงในสถานการณ์ต่างๆ อยู่เสมอ เมื่อไรที่พึ่ง เด็กหญิงก็ตกอยู่ในความมืดมิด ไม่มีความกล้าที่จะทำสิ่งต่างๆ เข้าหาคนก็ไม่เก่ง ไม่มีเพื่อนแม้แต่คนเดียวที่โรงเรียน จนกระทั่งได้มีโอกาสเจอเจ้าของร้านดอกไม้ที่กลับมาเปิดกิจการที่เคยเป็นของคุณย่าใหม่อีกครั้ง และได้พบกับ “บิลลี” สุนัขที่มีทุกอย่างเหมือนกับ “เลออน” ที่ตายจากไป หญิงสาวเจ้าของร้านผู้เคยมีประสบการณ์ย่าแยกกลายเป็นแรงผลักดันให้เด็กหญิงเริ่มที่จะเปลี่ยนแปลง ประกอบกับทางครอบครัวก็ได้มีความพยายามที่จะทำให้มิซากิหลุดพ้นออกจากสถานการณ์ดังกล่าวจึงได้พยายามหาน้องหมาตัวใหม่มาเลี้ยง

ความพยายามของครอบครัวในครั้งนี้จะประสบความสำเร็จหรือไม่ มิซากิจะหลุดพ้นจากจุดนี้ไปได้อย่างไร สามารถติดตามได้ที่หน้าถัดไปเลยคะ แล้วจะได้ค้นพบถึงความอบอุ่นของครอบครัวอย่างแท้จริง

กัญญ์ฤชา กฤษกรชาญา

1

ใบ พงพสุธาธิสัสมมีภาชนะเครื่องปั้นดินเผาอยู่ในนั้น มันดูหนัก และมีผิวเรียบลื่น ให้สัมผัสที่เย็นเฉียบ

แต่พอเปิดฝามองดูสิ่งที่บรรจุอยู่ข้างใน ใจของฉันก็อุ่นขึ้น
ราวกับว่าจู่ๆ ก็จุดติดไฟ

ภาชนะสีขาวนั้นคือโอโล้อัฐิ

และสิ่งที่อยู่ด้านในก็คือกระดูกของเลออน

เลออนคือหมาที่บ้านเคยเลี้ยง

ขนนุ่มดกสีน้ำตาลปนขาว โดยเฉพาะขนที่หูทั้งสองข้างเป็น
ลอนราวกับดัด เหมือนกับเจ้าหญิงเลย แต่เลออนเป็นตัวผู้

การอาบน้ำตัดขนทำสวยให้หมาเรียกว่า “ทริมมิง”

บางครั้งเลออนที่ได้รับการทริมมิงเสร็จจะถูกติดริบบิ้นไว้
ที่หูทั้งสองข้าง

พอไปรับเลออนที่ร้านเสริมสวยสัตว์เลี้ยง เลออนที่ได้รับ
การตกแต่งอย่างดีเห็นพวกเราแล้วก็จะกระดิกหางไปมาเป็นจังหวะ

“เลออนเป็นผู้ชายนะ ดูลิ มีजूด้วย”

พอพี่ชายพูดขึ้น พนักงานในร้านเสริมสวยก็หัวเราะครืน

ฉันได้แต่คิดว่า พี่บ้า

พูดแบบนั้นได้ไง

แต่เจ้าหนอนน้อยของเลออนที่ได้รับการเสริมสวย แต่งขน เป็นอย่างดี มองเห็นได้ชัดกว่าปกติ ทั้งที่ปกติจะถูกขนดกๆ ซ่อนไว้ “ถ้าวันข้างหน้าจะเปลี่ยนไปแต่งอย่างอื่นนะจ๊ะ”

พี่สาวพนักงานพูดแบบนั้น แล้วเสริมสวยครั้งต่อมาก็มี ผ้าเช็ดหน้าผูกอยู่ที่คอของเลออน

ลวดลายบนผ้าเช็ดหน้าจะต่างกันไปตามเสมอ

ลายดอกไม้อย่างพวกดอกทานตะวันหรือดอกชบา ลาย ขนมหวานอย่างเค้กหรือโดนัท ปลาหรือสัตว์ ตอนที่ได้กลิ่นจะถึง คริสต์มาสก็เป็นลายต้นคริสต์มาส

ผ้าเช็ดหน้าทั้งหมดมี 28 ผืน

จะไม่มีเพิ่มมากกว่านี้แล้ว

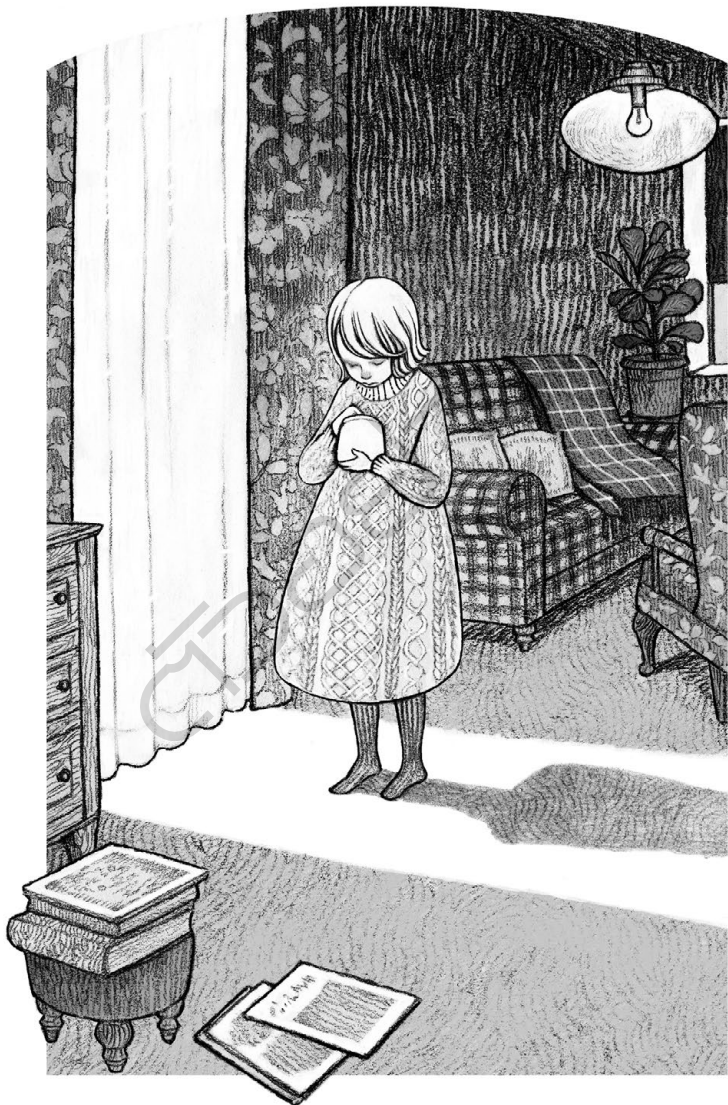
เพราะเลออนไม่อยู่แล้ว

ฉันใช้นิ้วชี้ลูบกระดูกเลออนที่อยู่ในโกแ้วเบา

ก่อนที่จะเห็นกระดูกของเลออน ฉันเคยคิดว่ากระดูกเป็น สีขาวโพลน เพราะลักษณะของโครงกระดูกที่เห็นจากตัวอย่าง โครงกระดูกในห้องเรียนทำอาหารที่โรงเรียน หนังสือภาพ หรือ ทีวี ต่างก็เป็นสีขาวโพลนทั้งนั้น

แต่ไม่ใช่

กระดูกของเลออนที่อยู่ในโกสั่วจึมีส่วนที่มีสีเหลืองอ่อน มีสีชมพูเป็นจุดๆ และถ้ามองให้ดีก็ยังมีส่วนที่คล้ายสีเขียวอยู่ด้วย

ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ไม่เข้าข่ายข้อสี่ที่ฉันรู้จักเลย บอกได้แค่ว่าเป็น “สัตว์กระดูกเลออน”

กระดูกแห่งซาก ทำให้นึกถึงใบไม้แห้งที่เกลื่อนสวนในวันฤดูใบไม้ร่วง ใบไม้แห้งที่แตกสลายทันทีเมื่อพื้นรองเท้าเหยียบย่ำลงไป

เพราะฉะนั้นฉันจึงสัมผัสกระดูกเลออนอย่างแผ่วเบา ค่อยๆ ค่อยๆ ไม่ให้รูปร่างนั้นพังทลายลงเด็ดขาด
บนสุดของกระดูกซึ่งทับซ้อนกันคือกระดูกหัวของเลออน มีจุดที่ยุบเล็กน้อยอยู่ ทุกครั้งที่เห็นฉันก็จะคิดว่า อา ใช่เลออนจริงๆ ด้วย

ส่วนบนสุดของหัวเลออนยุบตั้งแต่เกิด
พอแตะจุดที่ยุบตัวนั้น เลออนก็จะเข้ามาคลอเคลียและ
อ้อนฉันว่า “ลูบอีกสิ เอออีก เอออีก!”

เมื่อดูและสัมผัสกระดูกของเลออน ความทรงจำกับเลออนก็พุ่งขึ้นมาระลอกแล้วระลอกเล่า

ฉันเลยเลิกแอบดูโทรทัศน์ลับๆ ไม่ได้

ถ้าตายแล้วจะกลายเป็นกระดูก

คนก็เหมือนกัน

ย้อนจากตอนนี้อย่างน้อยหกปีก่อน ตอนที่ฉันยังอยู่บนบัลลังก์อายุห้าขวบ ยายของพ่อเสียชีวิต ซึ่งก็คือคนที่ป็นยาทวดสำหรับฉันนั่นเอง

ย่าทวดพักอยู่บ้านพักคนชรา พ่อบอกว่าฉันเคยเจอตอน
เป็นทารกแค่ครั้งเดียวเท่านั้น แต่ฉันไม่มีความทรงจำในตอนนั้น
ก็ช่วยไม่ได้นี่นา เพราะเป็นแค่ทารก

พวกเราไปร่วมงานศพของย่าทวดกันทั้งครอบครัว
ถึงจะจำเรื่องราวตอนที่เห็นทารกไม่ได้ แต่เรื่องในตอนนั้น
ยังจำได้อยู่ แทนที่จะบอกว่าจำได้ อาจจะต้องบอกว่าถึงอยากลืม
ก็ลืมไม่ลง เพราะจำฝังใจไปแล้ว

บนแท่นบูชาซึ่งมีรูปของย่าทวดตั้งประดับไว้ มีกล่องที่ห่อ
ด้วยผ้าสีขาวแวววาวตั้งอยู่

“นั่นอะไรหรอคะ”

พ่อตอบคำถามของพี่ชายว่า “ย่าทวดไง”

ไม่จริง คนจะเข้าไปอยู่ในกล่องเล็กขนาดนั้นได้อย่างไร
หรือว่าบางที พ่อมนุษย์เราตายไป ร่างกายก็จะหดเล็กลง
หรือเปล่าล่ะ

แต่เรื่องแบบนั้น ที่ผ่านมานั้นไม่เคยได้ยินเลยแม้แต่
ครั้งเดียว...

ในตอนนั้นพี่ชายก็พูดขึ้นว่า

“น่ากลัวจัง! ผมอยากกลับบ้านแล้ว”

ตอนนั้นพี่ชายอยู่ชั้นป.1

“ไม่น่ากลัว ไม่เป็นไรหรอก โขย่าทวดได้ใช่ไหม”

พ่อพูดขึ้น เสียงนั้นลั่นน้อยๆ รู้สึกวางใจไม่ได้เท่ากับพ่อ

ในยามปกติ

แต่พี่ก็ยังงอแงและพูดว่า “ไม่เอา ไม่เอา!”

ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่าพี่ชายกลัวอะไรขนาดนั้น

โหลพี่ชายสิ้นระริก แล้วในที่สุดก็ร้องไห้ออกมา

จากนั้นก็พูดว่า

“ไม่เอา ผมกลัว! กลายเป็นกระดุกไปแล้วใช่ไหมล่ะ”

เอ๊ะ

ฉันแทบจะไม่เชื่อคำพูดของพี่

ทำไมพี่ชายถึงกลัวขนาดนั้น

เมื่อหันไปมองแม่ แม่ก็พูดว่า “คนที่ตายแล้วจะลงไปอยู่ในหลุมศพ มิซาก็เคยไปไหว้หลุมศพ รู้ใช่ไหมลูก เพราะฉันก็เลยต้องเผื่อให้กลายเป็นกระดุกไง”

แม่สัมผัสได้ว่าฉันสงสัย จึงอธิบายให้ฟัง

ฉันรู้สึกว่เล็ดไหลจากยอดหัวลงไปใต้ผาเท้าอย่างรวดเร็ว

ต่อมาก็รู้สึกกลัวจนหยุดไม่ได้

ถ้าตายแล้วจะกลายเป็นกระดุกไป

ในหัวสมองมีโครงกระดูกที่ดวงตาสองข้างกลวงโบ๋ผุดขึ้นมา

แม่บอกว่า “เผลอ” แต่นั่นมันคืออะไรกัน ทำให้คนกลายเป็น

กระดุกด้วยวิธีไหน

ทำไม

ทำยังงั้น...

ฉันยังมีสิ่งที่ไม่เข้าใจหลงเหลืออยู่แต่ถามแม่ไม่ได้
ทำไมนะหรือ ก็เพราะว่าการที่คนกลายเป็นกระดุกนั้นน่ากลัว
มากอยู่แล้ว ฉันไม่อยากรู้วิธีการด้วยหรือ

หลังจากนั้น งานศพดำเนินการต่อไปอย่างไรฉันจำไม่ได้เลย
มีแค่เรื่องที่กลัวกระดุกเท่านั้นที่ยังจำได้ขึ้นใจ

แต่หลังจากได้เห็นกระดุกของเลออน ฉันที่เคยกลัวก็ได้แต่นึกถึง
ความทรงจำสมัยเด็กที่ว่า “ตอนนั้นกลัวจัง”

ฉันไม่รู้สึกลัวกระดุกของเลออนเลย

ในทางกลับกัน พอได้มาจ้องมองแบบนี้หัวใจกลับสงบ

เลออนตายไปจะครบหนึ่งปีแล้ว

ขณะหยุดภาคฤดูใบไม้ผลิของชั้นป.4 เลออนก็ตายตอน
อายุ 13 ปี

ตอนนี้ฉันอยู่ชั้นป.5

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของเดือนกุมภาพันธ์

เหลือเวลาอีกนิดเดียวก็จะขึ้นชั้นป.6

แล้วฉันก็จะมีอายุ 12 ปี

ถัดไปก็ 13 ปี

และถัดไปก็ 14 ปี...

เลออนเป็นพี่ชายอีกคนของฉันไม่ว่าเมื่อไรก็ตาม ทั้งที่เป็น
แบบนั้น แต่ฉันจะมีอายุนำหน้าเลออนไปในสักวันหนึ่ง เพราะว่า
อายุของเลออนจะไม่เพิ่มขึ้นอีกแล้ว

2

จับได้ยินเสียงรถจอดในช่องจอดรถดังมาจากข้างนอก จึงรีบ
เอาโถใส่อัฐิของเลออนกลับไปยังที่เดิม

แม่กลับมาแล้ว

“กลับมาแล้วจ้ะ มีซากอยู่หรอเนี่ย”

แม่หิ้วถุงผ้าเข้ามาในห้องนั่งเล่นที่ฉันนั่งอยู่

“วันนี้คนเข้ากะดึกมีธุระ แม่เลยต้องทำโอทีนิดหน่อยนะ”

แม่ทำงานพาร์ทไทม์ที่ซูเปอร์มาร์เก็ตในศูนย์การค้าซึ่ง
ขับรถจากที่นี่ไปประมาณสิบนาที งานหลักคือให้บริการลูกค้าที่
แคชเชียร์ แต่บางวันก็ไปอยู่ที่มุมของกินบ้าง หรือมุมที่จัดวาง
ของใช้ในชีวิตประจำวันอย่างพวกผงซักฟอกบ้าง

แม่มองฉันแวบหนึ่งแล้วก็เข้าครัวไป

แม่หยิบวัตถุดิบที่ซื้อมาจากซูเปอร์ใส่เข้าไปในตู้เย็นพลาง
พิมพ์ว่า “วันนี้เป็นเนื้อต้มมันฝรั่งนะ วัตถุดิบส่วนใหญ่เหมือน
กับแกงกะหรี่ แต่ช่วงนี้โซบะบอกว่าแกงกะหรี่รสเผ็ดดีกว่า จะทำ
สองอย่างคู่กับรสหวานด้วยก็ยุ่งยากนะ”...พูดกับฉันหรือพูด
คนเดียวกันแน่นะ เวลาแม่กลับมาจากซื้อของมักจะพูดพลาง
เก็บของที่ซื้อไปด้วยแบบนี้อยู่บ่อยๆ

บ้านเรา พ่อกับพี่ชายชอบแกงกะหรี่รสเผ็ด แม่กับฉัน
ชอบรสหวาน

“โอเค โอเค”

แม่เปิดประตูตู้เย็นดังปัง

ฉันรีบออกจากห้องนั่งเล่นและขึ้นบันไดไปห้องตัวเองที่
ชั้นสอง สลับกับแม่ที่กลับเข้ามา

“มิซากิ มิซากิ”

ได้ยินเสียงแม่มาจากอีกฝั่งของประตู

...โดนจับได้ตามคาด

ฉันเปิดประตูเบาๆ

“เปิดโถใส่จลูลูออนดูอีกแล้วเหรอ”

แม่พูด ฉันก็เลยเงยบแล้วพยักหน้า

“จั้นเหรอ ไม่เป็นไรหรอก เห็นฝาปิดไม่สนิทนะ ที่จริงแล้ว
ควรจะต้องใช้เทปปิดฝาไม่ให้ความชื้นเข้านะ ถ้ามีความชื้นแล้ว
จะเป็นยังไง มิซากิก็รู้ใช่ไหม เดี๋ยวเราจะขึ้นเอาได้”

ฉันส่ายหัวไปมา

ไม่เอา

ราบนกระดุกที่สำคัญของเลออนนะ

“มิซากิ”

แม่เรียกฉัน แต่ฉันส่ายหัวอยู่อย่างนั้น ทำราวกับไม่อยาก
ฟัง

เราไม่ขึ้นหรอก

เพราะถึงจะเป็นกระดูก แต่ก็คือเลออนนะ

อย่าพูดเหมือนกับว่าเป็นของกินที่หมดอายุแบบนั้นสิ

คำที่อยากพูดวนเวียนอยู่ในตัวฉันไปมา

แต่สิ่งเหล่านั้นก็ไม่ได้หลุดออกไปภายนอก ได้แต่ทับถมกัน

อยู่ในตัวฉันเหมือนกับหิมะ แล้วก็หายไปในที่ที่สุด

“มิซาก็...ส่งเลออนกลับสู่ผืนดินกันเถอะ”

แม่บอก

หัวใจของตัวเองที่มองไม่เห็นหนังก้องขึ้นมา

...ส่งเลออนกลับสู่ผืนดินกันเถอะ

ได้ฟังคำนี้มากี่ครั้งแล้ว

กระดูกของเลออนอยู่ที่ห้องนั่งเล่น

มีกล่องสามชั้นตั้งอยู่ตรงกรงของเลออนซึ่งเป็นหมาเลี้ยง
ในบ้าน บนนั้นวางโถใส่อัฐิเลออน รูปเลออน และของเล่น
สุดโปรดเอาไว้

ตอนนั้นกำลังจะเข้าสู่ปีใหม่

ปีใหม่ปีแรกที่ไม่ใช่เลออน

ทุกคนในครอบครัวกินโอเซจิ¹ และพิซซ่านกัน

“ผ่านไปจะสิบเดือนแล้วเหอเนี่ย”

---

¹ อาหารมงคลที่คนญี่ปุ่นนิยมกินกันในช่วงเทศกาลปีใหม่

พ่อพูดพลางมองกล่องสี่เหลี่ยมที่อยู่ตรงจุดที่เลออนเคยอยู่
“ได้เวลาเอาเลออนไปฝังที่สวนแล้วละ”

เอ๊ะ

ฉันเกือบทำพิซซ่าที่กำลังจะกินตก

“หมายความว่าสร้างหลุมศพเลออนเหรอฮะ”

พี่ชายพูด แล้วพ่อก็ตอบว่า “ใช่”

“แถว ๆ ต้นบิวะในสวนน่าจะดีนะ”

“นั่นสิ เลออนชอบวิ่งรอบสวนอยู่ด้วย”

พ่อกับแม่พูด

หลังจากนั้นพ่อกับแม่ก็เริ่มคุยกันเรื่องหมาที่ตัวเองเคยเลี้ยง
มาก่อนหน้านี้

สองคนพูดคุยกันพลางดื่มไวน์ที่ตามปกติจะดื่มเฉพาะตอน
กลางคืน โดยบอกว่าเป็นโอกาสพิเศษเพราะว่าเป็นวันปีใหม่

ทั้งพ่อและแม่ต่างเติบโตมาในบ้านที่เคยเลี้ยงหมา ตั้งแต่
สมัยเด็กที่ยังไม่รู้จักตัวตนของกันและกันก่อนแต่งงาน

ที่ผ่านมาพ่อใช้ชีวิตกับหมาสี่ตัว

ส่วนแม่หกตัว บอกว่าเคยเลี้ยงหมาตัวเล็กพร้อมกันทีเดียว
สามตัวในบ้าน

พ่อกับแม่ทะเลาะกันบ่อย แต่ก็ยังมีจุดร่วมกัน หนึ่งในนั้น
คือ “รักหมามาก อาศัยอยู่กับหมามาตลอด”

“ตั้งแต่มีชีวิตอยู่มา นี่เป็นครั้งแรกเลยที่ไม่มีหมาอยู่ใน

บ้านขนาดนี้”

พ่อพูด แล้วแม่ก็พยักหน้าบอกว่า “จริงด้วย ฉันก็เหมือนกัน”

เลออนเป็นหมาที่พอกับแม่เริ่มเลี้ยงทันทีที่แต่งงาน

“คาว่าเลียร์คิงชาลส์สแปเนียล” คือชื่อพันธุ์สุนัขของเลออน

“คิงนะสุดยอดไปแล้วใช่ไหม เป็นหมาแต่ก็คือไลออนคิงสินะ จริงสิ ชื่อเอามาจากไลออน เลโอะ เลออนดีกว่า”

ตอนที่พ่อตั้งชื่อเลออนเหมือนจะพูดแบบนี้

และพอมิเลออน ไม่นานแม่ก็ตั้งห้องพี่ชาย

“มีลูกได้เร็วขนาดนี้ดีใจจัง ต้องเป็นเลออนพามาให้แน่เลย แต่พี่ชายคนโตของบ้านไซโตะก็คือเลออนนะ มาสนิทกับน้องที่จะเกิดมาไว้สิ”

เลออนทำตามคำสั่งของแม่

เลออนอยู่ข้างพี่ชายกับฉันอยู่เสมอ เพราะเป็นหมาก็เลยพูดไม่ได้ แต่สายตาของเลออนทำให้รู้สึกว่าเป็นพี่ชายใจดีพึ่งพาได้มาอยู่ข้างๆ ก็จะเต็มไปด้วยความสบายใจว่า “ได้รับการปกป้องจากเลออน”

เลออนที่ไม่ว่าเมื่อไรก็อยู่ข้างๆ

เลออนที่มักจะอยู่ตรงนี้เสมอในยามปกติ

ไม่อยู่แล้ว

ส่วนพอกับแม่ก็กำลังคุยกันว่าจะฝังกระดูกของเลออนในส่วน

และสร้างหลุมฝังศพ

ยิ่งไปกว่านั้น สิ่งที่น่าตกใจกำลังจะเกิดขึ้น

“ไม่มีหมาในบ้านแล้วเหงาจริง ๆ ด้วยนะ เหมือนขาดอะไรไป”

พ่อบอก

วินาทีนั้น ฉันรู้สึกว่บรรยากาศมีสีสันทปรากฏขึ้นมา สีสดใส
อย่างพวกสีส้ม แต่มองไม่เห็นด้วยตาเปล่า แค่รู้สึกแบบนั้นเฉย ๆ

และคนที่เปล่งสีนั้นออกมาคือพี่ชาย

พี่ชายเข้าใจสิ่งที่พ่ออยากจะพูดจริง ๆ ทันท

พี่ชายกำลังพูดแบบนี้อยู่ในใจ

...“เลี้ยงหมาตัวใหม่ได้หรือ อยากได้หมาเร็ว ๆ จัง”

นั่นก็เหมือนกับพ่อที่อยากได้หมาตัวใหม่

แม่พูดว่า “นั่นสินะ ถึงเวลาแล้ว...” แล้วมองมาที่ฉัน

ฉันสบตาแม่

ก่อนจะสายหัวทึบ ๆ ที่ยังเงิบอยู่อย่างนั้น

สีส้มที่มองไม่เห็นซึ่งปรากฏอยู่ในอากาศจนถึงเมื่อครู่
กลายเป็นสีเทาเหมือนกับหยดสีตกลงไป

ผู้ร้ายที่ทำสีที่มองไม่เห็นหยดใส่คือฉันเอง

พ่อกับแม่ไม่พูดอะไร แต่เข้าใจได้ทันทีว่าผิดหวัง

ฉันไม่ชอบตัวเองที่ทำให้พ่อกับแม่ผิดหวัง แต่ก็ไม่ยาก

จากลากระดูกของเลออนและสร้างหลุมฝังศพ

ไม่ชอบที่พ่อกับแม่คิดอยากเลี้ยงหมาตัวใหม่ด้วย

“มิซากิ ถ้าไม่ทำหลุมศพ เลออนก็จะไปสู่สุคติไม่ได้นะสิ
อาจจะกลายเป็นผีหมากก็ได้นะ”

ไม่ชอบพี่ชายที่พูดแบบนี้ด้วย

ไม่ชอบ ไม่ชอบ มีแต่ไม่ชอบ

นั่นเป็นเรื่องเมื่อตอนวันปีใหม่ของปีนี้

ที่จริงฉันรู้อยู่แล้ว

ว่าแม่คิดว่าการที่ฉันเปิดดูโถงโลงศพของเลออน ดูกระดูก
ด้านในบ้าง ลูบข้างนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ดี

พาเลออนกลับคืนสู่ผืนดินเถอะ

ทุกครั้งที่แม่จะพูดอะไรสักอย่างแบบนั้น ฉันจะต่อต้าน
อย่างแรง

เคยบังเอิญได้ยินเรื่องที่แม่โทรคุยกับแก๊งแม่ๆ ด้วยกัน
ตอนนั้นแม่พูดว่า “ถ้าไม่ทำตัวเหมือนหลงใหลในโลกหลังความตาย
อะไรแบบนี้ก็ดีอยู่หรอก” แล้วบอกอีกว่า “เด็กคนนั้นเรียบร้อย
มาตั้งแต่เด็ก ไม่รู้ว่าคิดอะไรอยู่ ก็เลยเป็นห่วงกว่าเดิมอีก”

ไม่ได้บอกว่าเป็นใคร แต่ก็พอจะรู้ว่าเป็นฉัน

แม่เป็นห่วงฉัน

แต่หลุมศพเอ๋ย ความเป็นห่วงของแม่เอ๋ย ทั้งหมดนั้น
ไม่จำเป็นเลย

ฉันแค่อยากเจอกับเลออนอีกครั้ง

แค่เสี้ยววินาทีก็ยิ่งดี

อยากเห็นเลออนที่วิ่งไปบนพื้นดินด้วยขาเล็ก ๆ สุดกำลัง
แต่เลออนไม่อยู่แล้ว จึงมาลูบกระดูกของเลออนแทน
พอทำแบบนั้น ใจที่กระวนกระวายจะค่อย ๆ สงบลง
แม้คงคิดว่าถึงจะพูดมากกว่านี้ก็คงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง
“ข้าวันนี้ใช้ข้าวธัญพืชแทนข้าขาวได้ไหม”
เลยถามสิ่งที่ไม่เกี่ยวกับเลออนสักนิดเลยออกมา
พอฉันทักหน้า แม็กก็พูดว่า “งั้นเอาตามนั้นนะ” แล้วลงไป

ข้างล่าง

3

“เรื่องพิธีจบการศึกษา”

คุณครูชิมะคุระเคาะกระดานดำที่เขียนไว้แบบนั้นเบาๆ

“ตามที่ทุกคนรู้อยู่แล้วนะว่านักเรียนชั้น ป.5 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนจะได้เข้าร่วมพิธีจบการศึกษาด้วย”

เรื่องที่คุณครูพูดคือการให้พวกเรานักเรียนชั้น ป.5 กล่าวรายงาน “คำอำลา” ให้แก่นักเรียนที่จบการศึกษา

“คำอำลา” จะเชื่อมคำพูดของทุกคนเข้าด้วยกันและสร้างเป็นข้อความบทหนึ่งขึ้นมา โดยแต่ละคนจะมีลำดับในการพูด”

ห้องเรียนมีเสียงเซ็งเซ่ขึ้นมาชั่วขณะ

คุณครูยังพูดต่อ

“เราจะไม่ใช่ไม่คั่นนะ ให้พวกเราส่งคำพูดให้กับนักเรียนที่จบการศึกษาจากฟากหนึ่งไปยังอีกฟากของโรงเรียนด้วยเสียงอันดัง”

ทำยังไงดี

ตั้งแต่วันนี้ไปก็เดือนมีนาคมแล้ว

ด้านนอกยังคงหนาวพอกๆ กับฤดูหนาว แต่รักแร้ของฉันกลับชื้นไปด้วยเหงื่อ

“คำอำลา” ที่ฉันรับผิดชอบคือส่วนที่บอกว่า “การแข่งขัน

ว่าน้ำที่มุ่งทำลายสถิติ”

หลังจากแจกกระดาษที่พิมพ์ข้อความทั้งหมดของ “คำอำลา”
ให้แล้ว คุณครูก็พูดว่า

“แน่นอนว่าในพิธีจบการศึกษาจะพูดโดยไม่ดูกระดาษนะ
ช่วงสามอาทิตย์ก่อนที่จะถึงวันจริง มาซ้อมอย่างจริงจังกันเถอะ”

ในขณะที่ทุกคนที่อยู่ในห้องเรียนตอบว่า “ครับ / ค่ะ” ฉัน
กลับก้มหน้ามองพื้นเงียบ ๆ

ทำยังไงดี

การพูดเสียงดังให้ทุกคนได้ยินในโรงยิมที่กว้างขวางขนาดนั้น
นะ

ฉันทำไม่ได้หรอก

“จบแล้วละ”

เด็กที่อยู่ข้างหน้าพูดแบบนั้นแล้วก็หันหน้าไปด้านข้าง จากนั้น
ก็วิ่งไปหาเด็กคนอื่นที่อยู่อีกฝั่ง

ฉันมีจุดที่ต่างกับเด็กคนอื่นอยู่

ฉันทำสิ่งที่คนอื่นทำได้ตามปกติไม่ได้

นี่เป็นเรื่องที่ฉันรู้หลังจากไปโรงเรียนอนุบาลและใช้ชีวิต
ร่วมกันกับพวกเด็กที่อายุเท่ากับตัวเองซึ่งเป็นคนนอกครอบครัว

เวลาเล่นอิสระในโรงเรียนอนุบาล ฉันเล่นทำพุดดิ้งทราย
อยู่ที่บ่อทรายในสวน

อัดทรายลงไปในถ้วยพุดดิ้งเปล่า ใช้ฝ่ามือกดจากข้างบน

ลงมาให้เห็นแล้วคว้าถ้วย ก็จะได้พุดdingรูปทรงสวยงามออกมา
ขั้นตอนง่ายๆ แต่จังหวะในการคว้าถ้วยค่อนข้างยาก ถ้าไม่คว้า
ให้เร็วจะออกมาเสียทรงไม่สวย ตัวเองพุดเองก็อาจจะแปลก
แต่ฉันค่อนข้างเก่งในการเล่นนี้มากทีเดียว

“ว้าว สุดยอด”

“พุดdingทรายละ”

คนเริ่มมาล้อมรอบตัวฉันมากขึ้น

“ฉันอยากทำบ้าง”

“นี่ มาเล่นทำร้านเค้กกันเถอะ!”

พวกเด็กๆ ที่มารวมตัวกันต่างพุดกับฉันคนแล้วคนเล่า

อ้อ ได้สิ! ฉันจะเป็นร้านเค้กในเมือง ใครก็ได้ช่วยเป็น
ร้านเค้กในห้างที!

ในใจพุดบทพุดขึ้นมา พุดแบบนี้แหละ

แต่ว่าฉัน...

“มิซาก็จิง นี่ๆ”

“นี่ พวกเราเล่นด้วยได้ไหม”

ได้สิ

เล่นด้วยกันเถอะ

แค่พุดออกไปแบบนี้เท่านั้นเอง

แต่เหมือนมีลูกแก้วที่มองไม่เห็นมากันอยู่ตรงกลางลำคอ

ลูกแก้วนั้นขัดขวางไม่ให้เสียงกลั่นออกมาเป็นคำพุด

เราทุกคนต่างมี“กล่องสมบัติความรู้สึก”ในใจ
อยู่ที่ว่าเราจะเลือกเก็บความเสียใจเอาไว้ แล้วนานๆครั้งค่อยเปิดดู
หรือผินดั่งรังผึ้งไว้กับตัวไม่ปล่อยวาง แล้วจมอยู่กับความเศร้าไม่รู้จบ

มิซากิจัง คือเด็กผู้หญิงที่มีคำพูดมากมายติดค้างอยู่ในใจ สื่อสารออกไปไม่ได้
ตั้งแต่ **เลออน** หมาแสนรักที่เข้าใจเธอจากไปเมื่อสิบเดือนก่อน
โลกของเธอก็พลันมืดมิดไร้ความหมาย
จนกระทั่งวันหนึ่งเธอได้พบกับ **บิลลี** หมาที่หน้าตาเหมือนเลออนไม่มีผิวด้าน
พร้อมกับพี่สาวใจดีแห่ง“ร้านดอกไม้ฮาชิโมโตะ”
เสียงที่ติดค้างภายในใจเธอมาเนิ่นนานก็เริ่มได้รับการรับฟัง...

นี่คือเรื่องราวสุดประทับใจของ“เสียง”ที่ไม่มีใครได้ยิน
และรุ่งอรุณหลังผ่านความเจ็บปวดของ“การจากลา”ที่ไม่มีใครเข้าใจ

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7633-3

Illustration: Naffy

245 บาท